

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — Ἰωάννου Ρισσπέν: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ.

ἘΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Γνωστόν μεθ'όποσης λεπτομερείας εξέθηκεν ὁ εὐήθης τὰ περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ οἴκου Σουσαῖ· οὐδὲν παρέλειψεν. Ὁ Λουβὲν τότε μόνον τὸν ἀφῆκεν, ὅτε ξμαθεν ἐξ αὐτοῦ ὅτι ὁ Σουσαῖ θὰ εἰσέπραττεν ἐκ τοῦ δῆμου τὴν τριακοστὴν προσεχοῦς Ἰουνίου τριακοσίας καὶ τινὰς ἔτι χιλιάδας φράγκων ὡς ἀποζημιώσιν ἀπαλλοτριώσεως.

Ὁ γέρον κακοῦργος μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του, ἀμα ἤκουσε τὸ ποσὸν τοῦτο.

— Τριακοσίαις χιλιάδες φράγκα! ἐπανελάμβανεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, ὅτε ἐπανήρχετο μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιέ, τί ὠραία! Ταις τριάντα Ἰουνίου· πρέπει λοιπὸν νὰ γείνη ἡ ὑπόθεσις τὴν νύκτα τῶν τριάντα, ξημερώνοντας πρώτη Ἰουλίου. Σήμερα ἔχουμε ἔνδεκα. Καλὰ! ἔχουμε καιρό.

Ὁ Λαυρέντιος, ὅπως κάλλιον ὑποκριθῆ, προσεποιήθη ὅτι ἐξεπλάγη καὶ ἐφάνη διεγερθεῖσα ἡ ἀπληστία αὐτοῦ.

— Εἶνε λαμπρόν! εἶνε νὰ μὴ τὸ πιστεύσῃ κανεὶς! ἔλεγε περιπατῶν ζωνρῶς ἐν τῇ μικρᾷ κατοικίᾳ τῆς ὁδοῦ Προαστείου Ποασονιέ.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ Λουβὲν θριαμβεύων. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὅσον θαμβωμένος. Τό 'ξευρα ὅτι εἶνε καλὴ ἡ δουλειά, μὰ ποτὲ δὲν ἐφάνταζόμου...

— Ἄκουσε! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ Λουβὲν καὶ ρίπτων αὐτῷ βλέμμα ὑποπτον, πρὸ ὀλίγου ἔλεγε ὅτι εἶνε πολὺ ὠραῖον καὶ ὅτι σχεδὸν ἐτρόμαξες· ἐγὼ δὲν ἐτρόμαξα, ἀλλ' εἶμαι τῆς γνώμης σου· εἶνε πολὺ ὠραῖον καὶ εὐκόλον!

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Λουβὲν.

— Ἡξέυρεις τί ἐννοῶ. Πρόσεξε ὁμως. Ἄν εἶνε παγίς, δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον τὸ πρᾶγμα ὅσον φανταζέσαι· προσέχω πολὺ. Ἄν δὲ κατὰ τύχην ἐπιτύχῃς, θὰ εὕρω πάντοτε τρόπον νὰ σοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι. Σκέφθητι· παίζεις χοντρὸ παιγνίδι.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Λουβὲν γελῶν ἂν αὐτὸ μονάχα σὲ ἀνησυχῆ, ἀνεψιέ μου, ποτὲ δὲν θὰ μαλόσομε. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἔβδομάδες, ποῦ θὰ πάρῃς τὸ μερτικό σου, δηλαδὴ ἑκατὸν πενήντα χιλιάδαις φράγκα, ἀντὶ νὰ ζητῆς καυγᾶ, θὰ μὲ εὐχαριστῆς.

— Ἀρκεῖ. Ἐξακολούθει.

— Ἄς ἀφήσομε τὰς ὑποψίας καὶ τὰς γκρίνιας. Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβὲν, ἔξερουμε τώρα τί σπουδαία ἐπιχειρήσι ἔχουμε νὰ κάμωμε καὶ πότε θὰ τὴν κάμωμε· μὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό· πρέπει

νὰ τὰ σκεφθῶμε ὅλα καλὰ καὶ νὰ καταστρώσομε τὸ σχέδιό μας μὲ μεγάλη λεπτομέρεια καὶ ἔπειτα νὰ σκεφθῶμε διὰ τὸ παροχρεωτικό. Σοῦ φαίνεται παράξενη αὐτὴ ἡ λέξι. Θὰ σοῦ τὴν ἐξηγήσω σὲ λιγάκι. Ξεῦρε μόνον πῶς ἔβρηκα διὰ τὴν ἐπιχειρήσι μας ἕνα λαμπρὸ παροχρεωτικό, ποῦ μοῦ ἐχρησίμευσε πέρυσι, μὰ τοῦτο δὲν σημαίνει πῶς ἐπάληψεν... Ἀλλὰ ἄς ἰδοῦμε πρῶτα πῶς θὰ γείνη ἡ ἔφοδος. Ἀφῆσέ με λοιπὸν νὰ σοῦ διηγηθῶ μία μικρὴ ἱστορία, διὰ νὰ καταλάβῃς πῶς ἡ μὴ δουλειὰ γεννᾷ τὴν ἄλλη.

Ἐἶνε σχεδὸν ἕνας χρόνος ποῦ ἐγύριζα στὰ περίχωρα τοῦ Παρισίου, μονάχος, χωρὶς νὰ ἔχω εἰς τὸ νοῦ μου καμμία δουλειά, ἀλλὰ ἔτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι ἤθελε μοῦ τύχει. Ἐφθασα εἰς Βατινιόλ, εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ... Τὴν γνωρίζεις τὴν ὁδὸν Καρδινέ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος μόλις συγκατατῶν τὴν συγκίνησίν του.

— Εἶνε ἕνας μακρὸς παληόδρομος. Ἦτουν τέσσαρες ὄραις τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀρχισα νὰ πεινῶ. Ἐμβῆκα εἰς ἕνα μαγειρεῖο καὶ ἐζήτησα κᾶτι νὰ φάγω. Ἐνῶ ἔτρωγα ἐκῦταξα καὶ ἀκουγα τριγύρω μου.

Τὸ τραπέζι ποῦ ἐκαθόμου ἦτο πλησίον εἰς τὸ μπάγκο· ἐκεῖ ἐκαθόντου δυὸ γυναῖκες· ἡ μία ἦτο ἡ κυρία τοῦ μαγαζεῖου, ἡ ἄλλη ἦτο μία χοντρὴ καὶ ἀσχημη. Ὁμιλοῦσαν καὶ ἐγὼ ἐπρόσεχα τί ἔλεγαν μὴπως ὠφεληθῶ τίποτε ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν.

Ἡ χοντρὴ ἦτο ὑπέρτρια σὲ μία κυρία τῆς γειτονιάς αὐτῆ ἡ κυρία ἦτο χήρα καὶ ἐζοῦσε ὀλομόναχη καὶ ἔρημη· εἶχε μικρὴ περιουσία καὶ θὰ ἦτο εὐτυχημένη ἂν δὲν εἶχε ἕνα μασκαρᾶ γιό, ὁ ὁποῖος ἐζοῦσε μονάχος δυὸ ἢ τρία χρόνια προτῆτερα· ἐπήγαινε ὁμως κᾶποτε εἰς τὴν μητέρα του καὶ τῆς ἔκαμε σκηναίς, τῆς ἐζητοῦσε χρήματα καὶ ὀλοένα τὴν ἐπικραῖνε. Ἡ Μαριέττα—αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς ὑπέρτριας—ἔλεγε εἰς τὴν ἄλλη γυναῖκα μία ἀπὸ τὰς σκηναίς ποῦ συνέβηκε τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

«Χωρὶς νὰ 'ξέυρω τί κάμω, ἔμεινα ἔκεί μία ὥρα χωρὶς νὰ κινήθῶ· ἔπειτα ἐσηκώθηκα καὶ τὰς ἐπλησίασα μὲ εὐγένεια καὶ ἔβρηκα τρόπον ἄρχισω ὁμιλία μαζύ τους.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξαναπηγαίνω, ἡ Μαριέττα ἦτο ἐκεῖ. Ἀρχισε πάλι νὰ λέγῃ τὴν ἀτυχία τῆς κυρίας τῆς καὶ τὴν κακὴ διαγωγή τοῦ ἀτίμου παιδιοῦ τῆς. Λαβαίνω μέρος εἰς τὴν ὁμιλία καὶ ἐσυμφώνησα μὲ ὅσα ἔλεγε ἡ Μαριέττα· εἶπα ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς.

Ἐἰς ὅλα αὐτὰ ἐγὼ ἐκατάλαβα ὅτι κᾶτι καλὴ δουλειὰ θὰ ἦναι. Διὰ τοῦτο, τὰς ἄλλαις ἡμέραις, ἐπήγαινα τακτικὰ καὶ ἐκαθόμου πάντοτε εἰς τὴν ἴδια θέσι. Καὶ ἡ Μαριέττα δὲν ἔλειπε καὶ ἐσυνομιλοῦσαμε μὲ πολλὴ οἰκειότητα.

Ἐλεγα πῶς εἶμαι μικρὸς εἰσοδηματίας, χῆρος, χωρὶς παιδιὰ, χωρὶς ἄλλους συγγενεῖς παρὰ ἀνεψιούς μακρυνούς ἢ ἔξαδέλους ποῦ δὲν τοὺς ἐγνωρίζω καὶ πῶς ἤ-

θελα νὰ εὕρισκα μία τίμια κόρη μὲ προτερήματα νὰ ζῶ μαζύ τῆς μὲ τὰς τέσσαραις χιλιάδαις φράγκα τὸ εἰσόδημά μου· ἐννοεῖται, ἔλεγα, πῶς ἤθελα νὰ τὴν στεφανωθῶ.

Αὐτὰ τὰ παραμύθια τὰ ἔλεγα ὅσῃν τύχῃ, ἀλλὰ εἶδα πῶς ἡ Μαριέττα τὰ ἔπερνε διὰ σπουδαία· ἐκοκκίνιζε καὶ τὰ ἔχανε· ποῦ μὲ ἔβλεπε· μὲ ἐκῦταξε κρυφὰ καὶ μοῦ ἔριχνε ματιαῖς γλυκίαις. Ἐγὼ ὁ ἀσχημος καὶ ὁ κακομοιριασμένος ἐκίνησα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου!

Βέβαια ποτὲ μοῦ δὲν ἐρωτεύθηκα, μὰ καὶ ἂν ἤθελε ἐρωτευθῶ, δὲν θὰ ἐρωτευόμουνα αὐτὴ τὴν ἀσχημομοῦρα. Ἐπρεπε ὁμως νὰ κάμω τὸν ἐρωτευμένο διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸ μου. Τὴν ἐγλυκοκύταξα λοιπὸν καὶ ἐγὼ καὶ τῆς ἔδυνα νὰ ἐννοήσῃ πῶς τὴν ἀγαπῶ.

Τέλος πάντων ἐσυνηνοθηκάμε καὶ, χωρὶς νὰ ἠξέυρῃ τίποτε ἡ κυρία τοῦ μαγαζεῖου, ἀρχισαμε νὰ βλεπώμεθα ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα...

Ἐννοεῖ τις μεθ' ὁποίας συγκινήσεως ὁ Λαυρέντιος ἠκροᾶτο τῆς διηγήσεως ταύτης· ἀνέμενε δὲ μετὰ πυρετώδους ὑπομονῆς νὰ φθάσῃ ὁ Λουβὲν εἰς τὸν φόνον. Δὲν ἐτόλμα ἐν τούτοις νὰ ἀπευθύνῃ αὐτῷ οὐδεμίαν ἐρώτησιν.

Ἀφῆνης ὁ Λουβὲν βεβαίως μετανοῶν δι' ὅσα εἶπε καὶ μὴ θέλων νὰ εἴπῃ πλείονα ἐσταμάτησεν.

— Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, εἶπε, βλέπω πῶς σοῦ λέγω πράγματα ἀνωφελῆ.

Τοῦναντίον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, σὲ βεβαιῶ, ἀγαπητέ Λουβὲν, ὅτι πολὺ ἐνδιαφέρομαι.

— Ὅχι, αὐτὰ εἶνε περιττὰ διὰ τὴν ἐπιχειρήσι μας. Μάθε μονάχα πῶς κᾶτι συνέβη... ποῦ ἔκαμε κρότο καὶ ἔπαυσα νὰ πηγαίνω εἰς τὸ μαγειρεῖο καὶ ἄφησα τὴν Μαριέττα μὲ τὴν ἀγάπη τῆς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχα λησμονήσει, καὶ εἶνε τώρα ἔξ' ἔβδομάδαις ποῦ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῶν Μικρῶν Σταύλων καὶ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὸν ἀγγελόν μου τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Πλησιάζω· πραγματικῶς ἦτο αὐτὴ, ἀλλὰ πλέον ἀσχημη ἀκόμη! Κᾶτι τῆς ἐσυνέβηκε καὶ ἔλαβε μία μεγάλη πληγὴ εἰς τὸ πρόσωπο. Τί σημαίνει! τὴν χαίρετώ, φαίνομαι πρόθυμος καὶ τῆς λέγω πῶς εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ τὴν ξαναβλέπω, πῶς τὴν ἐζητοῦσα τόσον καιρό, τέλος πάντων πῶς ἔχω πάντοτε τοὺς ἰδίους σκοπούς.

Ἐχάρηκε πάρα πολὺ. Μιλῆσαμε καὶ μοῦ εἶπε τὰς δυστυχίας τῆς. Ἐπὶ τέλους μοῦ εἶπε πῶς ἔχει λαμπρὴ θέσι εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιέ εἰς τοῦ Σουσαῖ, ὅπου περᾶ πολὺ εὐτυχημένα, ὅσον τὸ ψάρι εἰς τὸ νερό. Ἐτέντωσα τ' αὐτιά μου ἀμα ἀκουσα τὸ ὄνομα Σουσαῖ.

Ἀμέσως μοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ κάμω λαμπρὴ δουλειά, καὶ διὰ τοῦτο ἐξανανέωσα τὰς σχέσεις μὲ τὴν Μαριέττα. Τῆς εἶπα πῶς ὁ γάμος μας θὰ γείνη, ἀφοῦ περάσουν δύο τρεῖς μῆνες, διότι ἔχω νὰ ἐξομαλύνω ὑποθέσεις· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μὴν

τὴν βλέπω καὶ πῶς θὰ καθήσω κοντὰ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουσα.

«Νά, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, διατί ἐνοίχισα τὸ σπῆτι ποῦ εἰμεθα' ἀπ' ἐδῶ φαίνεται τὸ ἐπάνω μπαλκόνι τοῦ Σουσα. Ἡ κάμερα τῆς Μαριέττας εἶνε αὐτὴ ποῦ ἔχει τὸ μπαλκόνι. Ὁ Θεὸς τὸ 'ξεύρει πόσαις φοραῖς τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ κυτάρζει μὲ πόνο καὶ ἀγάπη αὐτὸ τὸ παράθυρο! Αὐτὴ τῆ στιγμή νομίζει πῶς εἶμαι εἰς τὴν ἐξοχὴ καὶ μὲ περιμένει νὰ ἐπιστρέψω. Πόσο θὰ χαρῆ, ἢ δυστυχῆς, ἀμα μὲ ἰδῆ. Εἶνε σχεδὸν μεσανύκτα' εἶμαι ὁμῶς βέβαιος πῶς αὐτὴ δὲν κοιμάται καὶ μὲ περιμένει.

«Ἐλα, προσέθηκεν ὁ Λουβὲν διευθυνόμενος πρὸς τὸ παράθυρον, ἔλα μαζί μου καὶ πρόσεξε νὰ μὴ φανῆς' θὰ τῆς κάμω σημεῖον καὶ θὰ εὐγῆ.

Ἡνέφξε τὸ παράθυρον καὶ κύψας ἔβηξε δὶς.

II'

Ἡ νύξ ἦν ἡρεμος. Ἐπὶ τῆ προσκλήσει ταύτῃ τοῦ Λουβὲν ἐν τῶν παραθύρων τοῦ ἐξώστου, τὸ πλησιέστερον, ἠνεώχθη μετὰ προσοχῆς, μεθ' ὃ σκιὰ γυναικὸς ἐφάνη. Ἦτο ἡ Μαριέττα, ἥτις ἀνέγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Λουβὲν.

— Εἶθε σεῖς, κύριε Κροασιλιά; ἠρώτησε χαμηλοφώνως

— Νά, ἀγαπητὴ μου Μαριέττα, ἀπήντησεν ὁ Λουβὲν ἐπίσης χαμηλοφώνως, εἶμαι ἐγὼ' χθὲς ἐπέστρεψα... καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ σὲ ξαναβλέπω... ὦ! πόσο ἐκαταράσθηκα ταῖς δουλείαις' ποῦ μὲ ἐκράτησαν εἰς τὴν ἐξοχὴ!

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν μόνος εἰς τὴν κατοικίαν σου;

— Βέβαια μόνος εἶμαι.

— Ἀλλὰ χθὲς τὸ βράδυ εἶδα εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶσαι κάποιον... Δὲν ἦσο σύ...

— Ὅχι, ἦτουν ἕνας συγγενῆς μου. μὰ τώρα ἔφυγε...

Ἡρῆατο τότε ὁ Λουβὲν ὀμνύων τῆ Μαριέττα, ὅτι, καίτοι ἠσχολεῖτο εἰς τὰς ὑποθέσεις του, δὲν ἐλησμόνει ποσῶς αὐτήν.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε Κροασιλιά; ἠρώτησεν ἡ Μαριέττα ἀκκιζομένη.

— Ἀμφιβάλλεις; δὲν ἤξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ;... Τὸ πρόσωπό σου εἶνε χαρραγμένο εἰς τὴν καρδιά μου.

— ὦ! μὴ ὀμιλεῖς διὰ τὸ πρόσωπόν μου... Εἶμαι πολὺ ἀσχημη.

Ὁ Λουβὲν διεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο θελκτικὴ, καὶ ὅτι ἡ οὐλή, ἣν ἐκεῖνη ἐνόμιζεν ὡς παραμορφοῦσαν αὐτήν, τὴν καθίστα ἔτι θελκτικωτέραν.

Ἐξηκολούθησαν οὕτω ἐρωτολογοῦντες, μεθ' ὃ ὁ Λουβὲν ἠρώτησε τὴν Μαριέτταν ἂν ἐξηκολούθει οὕσα εὐχαριστημένη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σουσα.

— ὦ! νά, ἀπήντησεν ἡ Μαριέττα, δὲν ἔχω εἰς τί νὰ παραπονεθῶ.

Ὁ Λουβὲν ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας τινὰς καὶ ἠρώτησε περὶ τῶν προσώπων, τῶν ἐν τῷ μεγάρῳ κατοικούντων, ἰδίως δὲ περὶ τῆς οἰκογενείας Σουσα. Ἡ Μαριέττα

λίαν προθύμως τῷ ἔδωκε πᾶσαν πληροφορίαν.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων ὁ Λουβὲν ἐνεθυμεῖτο ἰδίᾳ τὰς ἐξῆς:

Ἡ κυρία Σουσα καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπῆρχοντο τὴν ἐπιούσαν διὰ τὴν ἐν Πυτῶ ἐξοχὴν αὐτῶν, ἔνθα θὰ διέμενον ὄλην τὴν ἐβδομάδα. Ὁ Σουσα θὰ μετέβαινε καὶ οὗτος μετ' αὐτῶν' οὗτος θὰ ἤρχετο ἐκάστην πρωΐαν εἰς Παρισίους διὰ τὰς ὑποθέσεις του, καὶ θ' ἀπῆρχετο πᾶσαν ἑσπέραν, ὡς συνείθιζε τὸ θέρος... Ὁ υἱὸς Ἐμερὺ Σουσα σπανίως μετέβαιναν εἰς τὸ μέγαρον' ὁ νέος οὗτος διῆγε βίον ἄσωντον' ἦν συνδεδεμένος μετὰ γυναικὸς ἐκλελυμένων ἡθῶν, δι' ἣν ἐδαπάνη ὑπέρογκα ποσά. Εἶχεν ἤδη ὁ πατὴρ Σουσα τῷ ἀπευθύνει αὐστηρὰς παρατηρήσεις, ἃς ὁ υἱὸς του οὐδὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει. Βίαιαι σκηναὶ διεδραματίζοντο, αἵτινες θὰ ἐπαναλαμβάνοντο. Ἡ κυρία Σουσα καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ σωφρονήσωσι τὸν Ἐμερὺ' ἦσαν δὲ λίαν ἀνήσυχοι.

— Κακὰ θὰ τελειώσουν, εἶπεν ἡ Μαριέττα.

— Βέβαια, ὑπέλαθεν ὁ Λουβὲν.

— Νὰ δώσῃ μόνον ὁ Θεὸς νὰ μὴ συμβῆ κανὲν φοβερὸν δυστύχημα, καθὼς πέρυσι καὶ ἔπαθα...

— Ἄ! νά, τὸ 'ξεύρω, καλὴ μου Μαριέττα... τὸ δυστύχημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ...

— Καὶ λέγω αὐτό, διότι ὁ Ἐμερὺ φαίνεται διεφθαρμένος καὶ κακοήθης, καθὼς αὐτὸ τὸ τέρας ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ.

— Διάβολε! τὴν σήμερον ἡ νεότης δὲν ἀξίζει τίποτε, εἶπεν ὁ Λουβὲν. Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ παραπονησῶν τόσο. Ὅλοι οἱ νέοι, καὶ διεφθαρμένοι ἂν εἶνε, δὲν εἶνε Λαυρέντιοι Δαλισιέ, δόξα τῷ Θεῷ! Ἀλλὰ πρὶν αὐτὸς ὁ Ἐμερὺ καταντήσῃ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐλπίζω νὰ σὲ γλυτώσω. Διὰ τοῦτο, ἀγαπητὴ Μαριέττα, δὲν πρέπει νὰ μὲ κάμῃς νὰ περιμένω πολὺν καιρὸν ἀκόμη, ἀλλὰ νὰ ταχύνης τὸν γάμον μας...

Αἱ τρυφεραὶ διαχύσεις ἐπανελήφθησαν, ὁ δὲ Λουβὲν παρεπονεῖτο ὅτι ἦτο λίαν μεμακρυσμένος τοῦ εἰδώλου του, ὅτι μόλις διέκρινεν αὐτήν ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς καὶ δὲν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ συνομιλῆ' ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἰδωθῶσι πλησιέστερον.

— Τὸ σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ἔντρομος ἡ Μαριέττα.

— Βέβαια τὸ σκέπτομαι. Ἀπ' ἐδῶ ἠμπορῶ νὰ ἔλθω εἰς τὸ μπαλκόνι σου μὲ ἕνα σχοινί ἢ μὲ μία σκάλα.

— Ἄ! Θεέ μου!... πρόσεξε πολὺ.

— Διατί;

— Τρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ πέσης, νὰ σκοτωθῆς.

— Περιφρονῶ τὸν θάνατον διὰ σέ.

— Αὐτὸ εἶνε τρέλλα. Μὴ σὲ παρακαλῶ, κύριε Κροασιλιά... Ἐπειτα...

— Ἐπειτα τί;

— Δὲν εἶνε... πρόπον...

— ὦ! Μαριέττα, τί λέγεις; Δὲν ἡ-

ξεύρεις λοιπὸν πόσον ἀθῶοι εἶνε οἱ σκοποῖ μου;

— Βέβαια, βέβαια, ἀλλ' ἀκόμη...

— Τὸ ἤξεύρεις ὅτι σὲ σέβομαι ὅσο σ' ἀγαπῶ.

— Καὶ ἂν κανεῖς μὰς συνελάμβανεν ὁμοῦ;...

— Ὅχι, κύριε Κροασιλιά, σὲ παρακαλῶ.

— Καλὴ νύκτα καὶ αὔριον, ἀγγελέ μου.

— Ὅχι, κύριε Κροασιλιά, σὲ παρακαλῶ.

— Καλὴ νύκτα καὶ αὔριον, ἀγγελέ μου.

Ὁ Λουβὲν ἐπανεκλείσει τὸ παράθυρον.

— Τί διάβολο διασκέδασι νὰ εὐρῆς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ πηδήσῃς εἰς αὐτὸ τὸ μπαλκόνι; Ὅταν θὰ ἐκτελεσθῆ ἡ πρᾶξις, τότε τὸ ἐννοῶ...

— Ὅχι! εἶπεν ὁ Λουβὲν, δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει πρῶτα νὰ τὰ ἐτοιμάσωμε ὅλα... ἀρκεῖ νὰ μὴ σπάσω τὸ κεφάλι μου! Ἄν ἠμπορούσα νὰ ἔστειλα κανένα ἄλλον εἰς τὴν θέσι μου.

— Ἀδύνατον. Ἡ Μαριέττα σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ λατρεύει.

— Ἀλήθεια!... Τέλος πάντων, κουράγεο χρειάζεται' θὰ δεθῶ στερεά... Ἐπειτα πρέπει νὰ κάμουμε τὰ σχέδια.

— Ποῖα σχέδια;

— Διάβολε! τοῦ μεγάρου. Πρέπει νὰ ἤξεύρουμε καὶ ταῖς γωνίαις ἀκόμη. Εἶχα ἀρχίσει...

— Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐκεῖνο τὸ ὅποτον εὐρον εἰς τὸ συρτάριον ἐκεῖνο;

— Ἐψάξες λοιπὸν!

— Ἀφοῦ δὲν εἶχα τί καλλίτερον νὰ κάμω...

— Νά, ἔτσι... εἶνε μὰ εἶνε ἀτελειώτο ἀκόμη. Θὰ τὸ τελειώσω. Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη.

— Τί λοιπὸν;

— Πρέπει νὰ εὐρούμε καὶ νὰ ἐτοιμάσωμε τὸ παροχευτικόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠννοεῖ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἐν τούτοις ἐφρικίασεν ἀκούσας τὸν Λουβὲν προφέροντα αὐτήν, ἀναμνησθεὶς τῶν βασάνων καὶ τῶν ἀγωνιῶν, ἃς ὑπέστη. Οὐχ ἦττον ἐμειδιάσεν.

— Ἀγαπητὴ Λουβὲν, εἶπε διὰ στωπικοῦ ὕφους, μοὶ φαίνεσαι σχολαστικὸς. Πολὺ διδάσκεις. Ἐπειδὴ δὲ εἶμαι νεώτερός σου εἰς τὸ ἔργον, λαμβάνεις ὕψος παιδαγωγοῦ. Ἐλα, ἃς ἔλθωμεν εἰς τὰ πράγματα χωρὶς τίσα προοίμια.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβὲν, καταλαβαίνω. Λοιπὸν νά! Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατον. Μὰς χρειάζεται μία σκάλα μονάχα ἢ ἕνα σχοινί.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Κατεβαίνουμε εἰς τὸ μπαλκόνι.

— Αὐτὸ εἶνε μικρὸν πρᾶγμα δι' ἐμέ.

— Πνίγουμε τὴν Μαριέττα.

— Διατί ὄχι.

— Κατεβαίνουμε εἰς τὸ δεύτερον, ἔπειτα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ καθένα ποῦ ἀπαντοῦμε, ἀφέντη ἢ δούλο... μπάμ! πᾶρ' τον κάτω!

— Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Φθάνουμε εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ Σουσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, καὶ ἂν κανεὶς φυλάττει ἐκεῖ, τὸ ἴδιο πάλι, κάτω καὶ αὐτόν· πέρνομε ἐπειτα τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν κάσα καὶ γυρίζουμε πίσω εἰς τὸ σπίτι μας. Τὸ πρῶν, πρὶν ὁ κόσμος νοιώσῃ τὴ δουλειά, τὸ κόβουμε λάσπη καὶ ἀφίνομε τὴν ἀστυνομία καὶ τὸν κόσμο εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

— Ὡρα καλή! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, νὰ ἐπιχειρήσις.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουβέν, νὰ ἐπιχειρήσι· μὰ ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέραις, ἐνῶ ἐμεῖς γλεντᾶμε μὲ τὸν παρὰ τοῦ τραπεζίτη, ὁ Μοῦλ ἢ κανέννας ἄλλος, νὰ τον καὶ μᾶς συλλαμβάνει καὶ μᾶς κουβαλεῖ εἰς τὴν ἀστυνομία.

— Πῶς! εἰς τὴν ἀστυνομίαν! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄστειζεσαι; καὶ πῶς θέλεις;...

— Εἶπα δύο ἡμέραις, διέκοψεν ὁ Λουβέν, εἶπα πολλάς· εἴκοσι τέσσαραις ὥραις ἔπρεπε νὰ εἶπω καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο!

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους πῶς ἡ ἀστυνομία θὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη μας; διατί νὰ μᾶς συλλάβῃ τόσο εύκόλως.

— Ὡ νεότης, νεότης! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν, πόσο ὠραία ποῦ εἶσαι, μὰ πόσο ἀσυλόγηστη. Διατί; ἀνεψιέ μου... Διότι ἡ ἀστυνομία θὰ ἰδῇ ἀμέσως ἀπὸ ποῦ ἐμβήκαν οἱ κλέπται. Ἄπ' ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα φαίνεται. Ποῖος κατοικοῦσε ἐδῶ καὶ ἔφυγε. Κᾶποιος Κροασιλιᾶ... ψεύτικο ὄνομα!... μὲ τὸν ἀνεψιό του... κοροῦδίαις! Τρέχουν ἀμέσως καὶ ποῦ νὰ γλυτώσουμε!

— Διάβολε!... Ἄλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, τί μέσον εὐρίσκες λοιπόν;

— Αἶ! τὸ μέσο ποῦ σοῦ ἔλεγα καὶ σὺ ἐγελοῦσες χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃς.

— Τὸ παροχτευτικόν;

— Βεβαιότατα. Ἡμουν εἴκοσι δύο χρόνων· ποῦ τὸ ἄρηκα καὶ τὸ καυχιέμαι. Μὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Ἔσεῖς ποῦ ἔχετε ζεστὸ αἷμα, θέλετε καὶ κκαλὰ νὰ ἐνεργήτε γρήγορα· ἐμβαίνουμε, σκοτόνομε, κλέπτουμε καὶ ἀδιάφορο πῶς θὰ γλυτώσουμε! Ἐγὼ ὅμως φροντίζω καὶ διὰ τὰ ὑστερινά, ὥστε νὰ μὴ μᾶς νοιώσουν. Ἐκατάλαβες;

Ὁ Λαυρέντιος μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατηθῇ ἢ καρδιά αὐτοῦ ἔπαλλεν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ἀποστροφῆς.

— Α! &! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, δὲν γελᾷ πλέον· ἀρχίζει νὰ μὲ πέρνησται σπουδαῖα... Ὅπως λοιπόν σοῦ ἔλεγα, ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ ἦλθεν ὅταν ἤμουν εἴκοσι δύο χρόνων, εἰς Νίμ, ὅπου ἤμουν ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὴν φυλακὴ ποῦ μὲ ἔβαλαν διὰ μία νεανικὴ παρεκτροπή. Εἶχα ἴλιγα σολδιά ἴστην τσέπη καὶ ἐπῆγα νὰ ἰδῶ τὰς ταυρομαχίαις ποῦ ἔκαμναν κατὰ μίμησι τῶν Ἰσπανῶν. Ἐμβαίνω καὶ βλέπω καὶ παληκαράδες ταυρομάχους καὶ ἰππότας νὰ ἐρεθίζουν μὲ κάθε τρόπο τὸν ταῦρο. Τὸ ζῶν θυμῶνει καὶ ὀρμᾶ καταπάνου εἰς ἐκεῖνον ποῦ βρίσκει ἐμπρός του· μὰ αὐτὸς τοῦ παρουσιάζει ἕνα κόκκινο

πανὶ καὶ ἀμέσως κράχ! στρέφει, σηκώνει τὸ πανὶ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου... Μακρύτερα, γίνεται τὸ ἴδιο, καὶ πάντοτε ὁ ἀνόητος ταῦρος τὸ πανὶ ἀρπάζει καὶ ὄχι τὸν ἄνθρωπο... Ἐξαφνα εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Νὰ τί μοῦ χρειάζεται! Διάβολε!...» Πόσαις φοραῖς ἐπειτα ἐπαρουσίασα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἀστυνομία τὸ κόκκινο πανὶ καὶ πάντοτε ἐγλύτωσα. Καμμία φορὰ τὸ ἀρπάζει ἢ κυρὰ ἀστυνομία, τὸ σφίγγει καὶ τὸ ξεσχίζει τὸ κακόμοιρο σὲ χίλια κομμάτια... Ἐγὼ λαβαίνω καιρὸ καὶ τὸ κόβω λάσπη, καὶ ἂν κατὰ τύχη ξαναέλθω, γελῶ!

— Ναί, καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν προσπεποιημένως, πολὺ διασκεδαστικόν εἶνε αὐτό· ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιχειρήσιόν μας ποῖον εἶνε τὸ παροχτευτικόν σου, τὸ ἐρυθρὸν πανὶ σου;

— Ποῖον;... ἀλλὰ τὸ ἄρηκα· εἶνε ὁ Ἐμερὺ Σουσα.

— Ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου;

— Βέβαια. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε διεφθαρμένος, ἔχει καὶ μία ἐρωμένη ποῦ τοῦ τὰ τραγανίζει καλά, εἶνε γεμάτος χρέη. Δέκα φοραῖς ὁ πατέρας του ἐπλήρωσε χρέη, μὰ αὐτὸς δὲν ἀκούει καὶ ὁ γέρος τοῦ ἔτριξε τὰ δόντια· ἢ μαμὰ παρακαλεῖ διὰ τὸ παιδί της καὶ ἡ ἀδελφοῦλά του κλαίει... Μὲ αὐτὴ τὴν κατάστασι ὅλα θὰ τὰ κατωρθώσωμε· αὐτὴ εἶνε ἰδικὴ μου φροντίδα. Ἡ Μαριέττα παρομοιάζει αὐτὸν τὸν Ἐμερὺ μὲ τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— Λαυρέντιον Δαλισιέ... Ποῖος εἶνε αὐτός;

— Εἶνε... μία μοσχομάγκα... ἔγεινε ἀρκετὸς κρότος δι' αὐτόν. Τέλος πάντων ἂν ὁ Ἐμερὺ δὲν φιλιωθῇ μὲ τὸν πατέρα του πρὶν ἔλθῃ ἢ τριάντα Ἰουνίου, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ ρίψῃ εἰς τὴν ράχι του κάθε πρᾶξι καὶ κάθε ἔγκλημα.

— Ἐλα δά! εἶνε γελοῖον αὐτό, τὸ ὀποῖον λέγεις.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ τὸν στείλλω εἰς τὸ σακνὶ τοῦ κακουργιοδικείου εἰς τὴν ἐρχομένη σύνοδο.

— Εἶνε ἀδύνατον! Παραδέχομαι ὅτι ὁ Ἐμερὺ ἀποπειράται νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του.

— Καλά! λοιπὸν ἐμβαίνει εἰς τὸ σπίτι ἢ, ἀφοῦ ἔχει ἐλευθερὴν εἴσοδο, κρύβεται μέσα καὶ περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή. Τὰ μεσάνυκτα ἢ τὴν μία, ποῦ ὅλοι κοιμοῦνται, βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πηγαίνει εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του...

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν φθάνει εἰς τὸ γραφεῖον, διότι ὑπνέρτης τις τὸν ἠννόησε καὶ αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ.

— Νὰ φύγῃ; καθόλου, εἶπεν ὁ Λουβέν. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἀπόφασίν του· πρέπει νὰ πάρῃ τὰ χρήματα μὲ κάθε τρόπο, ἀλλέως εἶνε χαμένος. Διώχνει τὸν ὑπνέρτη, αὐτὸς ἀντιστέκεται, θέλει νὰ φωνάξῃ... καὶ βλὶν! βλάν! δύο μαχαιριαις καὶ τὸν ξεκάνει.

— Καὶ ἂν εἶνε ὁ πατήρ του;

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι θὰ τὸν κληρονομήσῃ.

— Ὡ! εἶνε τερατώδες! εἶνε ἀπίθανον! Πατροκτόνος!...

— Καὶ λοιπὸν, τί μὲ τοῦτο;

— Οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσῃ ἢ δὲν κριοσύνη.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Λουβέν μετὰ πεποιοθήσεως. Ἐκαμα ἐγὼ τὴν δικαιοσύνην πέρυσι νὰ πιστεύσῃ πῶς ἕνας ἦτον μητροκτόνος εἰς μίαν ὑπόθεσιν ἄν κι' αὐτὴ.

[Ἐπετα συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ε'

Ἡ φίλια τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Λέσχη τῶν Ἄρικο» ἦτο ἀνάστατος.

Πάντες ἐσχολίαζον τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξίμου καὶ, ὀφείλομεν νὰ τὸ εἰπωμεν, οὐδεὶς εὐρίσκεν αὐτὴν ἄδικον.

Ὁ κύριος Δουβουᾶ περιήρχετο ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον ἀνθρώπων, ἐξηγῶν τὴν ἐν τῇ ὑποθέσει παρέμβασίν του καὶ εὐρίσκων ἀξίαν ἐπαίνου τὴν ἐν τῇ ἀνακρίσει συμμετοχὴν του. Ἐκαστος τὸν ἤκουε λίαν προσεκτικῶς καὶ ἅπαντες εὐρίσκον πολὺ ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις του.

— Ἀλλὰ, ἔλεγον, ὁ δὲ Βονεῖλ μᾶς τὸν ἐπαρουσίασεν.

— Ποῦ τὸν ἠῦρεν! ἔλεγεν ἄλλος.

— Ἄγνωστον, προσέθετο τρίτος.

— Ἡ σύστασις τοῦ δὲ Βονεῖλ μᾶς ἐφαίνεται ἀποχρῶσα.

— Βεβαίως.

— Βεβαιότατα.

— Ἀπατάται τις τόσο εύκόλως.

— Πρὸ πάντων ὅταν τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα συνιστοῦν τὸ πρόσωπον.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶχε πολὺ καλοὺς τρόπους ὁ νέος αὐτός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λέσχην ὁ μαρκησιος δὲ Βονεῖλ.

— Ἐμάθατε τὰ νέα; τὸν ἠρώτησαν πανταχόθεν.

— Ποῖα νέα;

— Τί, ἀγνοεῖτε;

— Ὅπως διόλου. Ἄλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν σεῖς σήμερον;

— Δὲν ἐμάθατε ὅτι ὁ Μαξίμος συνελήφθη;

— Ὁ Μαξίμος συνελήφθη!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Δουβουᾶ, διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δυστήνου κόμητος δὲ Φερουζόλ.

— Παρεφρονήσατε; ἀπεκρίθη ὁ δὲ Βονεῖλ ἐλαφρῶς ἀνασκιρτήσας.

— Μάλιστα, μάλιστα, συνελήφθη πρὸ τινων ὄρων.

— Τί σχέσις ὑπάρχει μεταξύ τῆς συλλήψεως αὐτῆς καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ;

— Σχέσις ἀμεσος· ὁ φίλος σας κατηγορεῖται ὡς δολοφονήσας τὸν κόμητα.

Ὁ δὲ Βονεῖλ καὶ πάλιν ἀνεσκίρτησεν :

— Εἶνε ἀδύνατον, εἶπε σθεναρῶς.

— Καὶ ὁμως ἔχει οὕτω.

— Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς θέλετε νὰ ἐπραξεν ὁ Μάξιμος αὐτὸ τὸ κακούργημα ;

— Ἀγνοοῦμεν· τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ὅτι κατηγορεῖται καὶ ὅτι τὰ κατ' αὐτοῦ τεκμήρια εἶνε σπουδαῖα.

— Μὲ τρομάζετε ! Καὶ λέγετε ὅτι συνελήφθη ;

— Μάλιστα· αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶνε εἰς τὸ κρατητήριον τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας.

— Λοιπόν, θὰ ἴδω αὔριον τί μέλλω νὰ πράξω.

Ἡ συνομιλία ἐπὶ πολὺ ἔτι ἐξηκολούθησεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ὁ μαρκήσιος ἐφάνετο σφόδρα κατατεθλιμμένος ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκίῳ τούτῳ συμβάντι τοῦ φίλου του Μαξίμου. Εἶ καὶ βεβαιῶν ὅτι ὁ φίλος του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦνε ἔνοχος, ἐσκέπτετο ὁμως ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προβῶσιν εἰς τὴν σύλληψιν του ἄνευ σπουδαίων λόγων. Ὅθεν οὐδεὶς ἐξεπλάγη, ἐπειδὴ ὁ δὲ Βονεῖλ ἐφαίνετο ἀφρημένος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ πάντες εὗρισκαν φυσικωτάτην τὴν συγκίνησιν τοῦ μαρκησίου ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ εἰδήσει.

Ὁ Κάρολος, τῷ ὄντι, ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὲρ τὸ δέον νευρικός, τεταραγμένος καὶ ἔπαιζεν, ἀλλαχοῦ ἔχων τὸν νοῦν του· ἔμεινεν ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν Λέσχην ἀναχωρήσας πρῶτος πάντων.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἡ ὁμιλία ἐπὶ τῆς υποθέσεως τοῦ Μαξίμου ἐπανελήφθη ζωηροτέρα.

— Ὁ καυμένος ὁ μαρκήσιος !

— Βεβαίως εἶνε πολὺ δυσάρεστον καὶ εἰς αὐτόν.

— Παρατηρήσατε τὴν ταραχὴν του ;

— Μάλιστα· καὶ ὁμως προσεπάθει νὰ τὴν κρύψῃ.

— Τί θέλετε ; εἶνε πολὺ λυπηρὸν δι' αὐτόν !

— Ὁ καυμένος ὁ μαρκήσιος !

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀφῆκεν ἐν σπουδῇ τὴν Λέσχην τῶν « Ἀρικό », ἔνθα διετέλει ἐν στενοχωρίᾳ. Τῷ ἐφάνετο ὅτι θ' ἀνέπνεε κάλλιον ἐκτὸς τῆς Λέσχης, τὴν κλίμακα τῆς ὁποίας τρέχων κατήλθεν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀργά· τί ἔμελλε νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός ; Νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του ; Οὐτε τὸ ἐσυλλογίσθη.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἀπεφάσισεν αἰφνης καὶ διηυθύνθη εἰς τὰ βουλεβάρτα, ὅπου ὑπῆρχεν ἀκόμη κόσμος πολὺς.

Ὁ Κάρολος ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μελοδράματος, ὅπερ ὑπερέβη, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἔστη ἐκεῖ δισταζὼν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μέχρι τῆς ὁδοῦ Δρουῶ, ἐντεῦθεν δὲ μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Γράνζ-Μπατελιέρ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε στιγμάς τινὰς εἰς τὴν θύραν ζυθοπωλείου, εἰς ὃ κατόπιν εἰσῆλθε καὶ διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος ὅλην τὴν αἴθουσαν, ἔως

οὐ ἐκάθισε παρὰ τινι μικρᾷ τραπέζῃ, εἰς ἣν καὶ ἄλλος τις ἐκάθητο, ὁ ὁποῖος ἄμα εἶδε τὸν μαρκήσιον καθίσαντα παρ' αὐτῷ, τὸν ἠρώτησε ταχέως :

— Λοιπόν ;

— Τὰ πάντα βαίνουσι κατ' εὐχὴν !

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

Τότε οἱ δύο ἄνδρες ἐπλησίασαν ἀλλήλους καὶ ζωηρὰ συνομιλία διεξήχθη χαμηλοφώνως μεταξύ των. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ὁ μαρκήσιος ἐγερθεὶς ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν ἄγνωστον, ὅστις τὴν ἐσφιγξεν οἰκείως καὶ τῷ εἶπε :

— Πρὸ πάντων ἀκολουθήσατε ἀκριβῶς τὰς ὁδηγίας μου, ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν, τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσητε ἀπέναντι τῶν δύο γυναικῶν.

Μεθ' ὃ ὁ ἀξιότιμος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἀφῆκε τὸ ζυθοπωλεῖον.

Ὁ ἄγνωστος τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, μέχρις οὐ ἐξηφανίσθη, εἶτα ἐξήγαγε πίπαν ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἦναψε σιγάρον καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ ἐν πάσῃ ἀνέσει, συλλογιζόμενος τὸν Κάρολον, ὃν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπεκάλει ἐν τῷ νῷ ἡλίθιον.

Τὴν ἐπομένῃν πρωίαν ὁ μαρκήσιος ἐπορεύθη εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν τῶν Μπατινιόλ, πρὸ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ἔστη φρίττων. Ἐμελλε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν κυρίαν Μαριὼν τὴν σύλληψιν τοῦ υἱοῦ της καὶ τὸ διάβημα τοῦτο τῷ ἦτο λίαν δυσάρεστον. Ἐπρεπεν ὁμως νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν· ὁ μαρκήσιος ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἰδοῦσα τὸν φίλον τοῦ υἱοῦ της ἡ ὠραία Μαριὼν τῷ ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπε :

— Λοιπόν, τί κάμνει ὁ Μάξιμος ;

— Σὰς φέρω εἰδήσεις του.

— Θεέ μου ! μήπως εἶνε ἀρρωστος ;

— Ὅχι, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί ;

Ὁ Κάρολος διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα, ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ· ἄς εἰσέλθωμεν λοιπόν, ἐὰν θέλετε, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαξίμου.

Ἡ Νίνα, λίαν τεταραγμένη διὰ τοὺς τρόπους τοῦ μαρκησίου καὶ τὰς διαφορὰς ἀπαντήσεις του, ἔσπευσε νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ φίλου του, μόλις δ' ἐκάθισε, τὸν ἠρώτησε πυρετωδῶς :

— Συνέβη τίποτε εἰς τὸν Μάξιμον ; νὰ μοῦ τὰ εἰπῆτε ὅλα χωρὶς περιστροφάς. Θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα· τρέχει κανένα κίνδυνον ;

— Ὅχι· εἰς τὴν ὑγείαν του εἶνε πολὺ καλὰ· ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εὗρίσκειται εἰς μίαν θέσιν...

— Ἀλλὰ τελειώσατε λοιπόν, τελειώσατε ! ἐφώνησεν ἡ Νίνα· μὲ φονεύετε τοιοῦτοτρόπως !

— Εὗρίσκεται... εἰς θέσιν σοβαρὰν, προσέθετο τέλος ὁ Κάρολος.

— Εἰς θέσιν σοβαρὰν !

— Μάλιστα, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν στιγμήν αὐτήν, διότι ἐλπίζω ὅτι ἐντός

ὀλίγου θὰ διορθωθῶν τὰ πράγματα.

— Εἰσθε πολὺ σκληρὸς, κύριε, εἶπεν ἡ Νίνα, ἀφοῦ δὲν μοι λέγετε καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ τοιοῦτοτρόπως μὲ κάμνετε ν' ἀγνοῶ τὴν πραγματικὴν θέσιν τοῦ υἱοῦ μου. Ἀπαιτῶ, κύριε, νὰ ἐξηγηθῆτε.

— Λοιπόν, κυρία μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμου νὰ μαντεύσητε, θὰ σὰς τὸ εἶπω καθαρὰ· σὰς φέρω τρομερὰν εἴδησιν.

Ἡ Νίνα ἠγέρθη.

Ὁ μαρκήσιος, πάντοτε καθήμενος, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Ὁ υἱός σας καὶ φίλος μου Μάξιμος συνελήφθη κατηγορούμενος ἐπὶ κακούργηματι.

— Ποτέ· εἰσθε τρελλός !

— Δὲν ἐπινοῶ, κυρία μου, ἀλλὰ σὰς λέγω τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν.

— Εἰσθε τρελλός, σὰς λέγω, ἀκριβῶς, διότι πιστεύετε εἰς αὐτὰ τὰ γεγονότα.

— Ὡ ! καὶ ἐγὼ δὲν τὰ ἐπίστευσα οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, ἐν τούτοις πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὁ Μάξιμος συνελήφθη, καθὼς καὶ τὰ αἴτια, διὰ τὰ ὁποῖα συνελήφθη.

— Καὶ ὁ υἱός μου διέπραξεν ἔγκλημα ;

— Μάλιστα, δολοφονίαν.

— Καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν ;

— Διὰ νὰ... κλέψῃ.

— Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι, οἱ ὁποῖοι προσάπτουν τὴν κατηγορίαν αὐτὴν εἰς τὸν Μάξιμον ;

— Οὐδεὶς. Μόνη ἡ ἀστυνομία ἐνήργησεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Καὶ ποῖος ὠδήγησε τὴν ἀστυνομίαν, ποῖος τὴν ἔπεισε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ μου ;

— Ἀγνοῶ !

— Ὁ υἱός μου κλέπτης ! δολοφόνος ! Ὡ ! ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία μόνη ἐνήργησεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, πῶς κατώρθωσε νὰ τὸν πιστεύσῃ ἔνοχον ;

— Ἀφοῦ ἔμαθα τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἴδησιν, ἐσκέφθην κατὰ πρῶτον νὰ τρέξω εἰς ὑμᾶς διὰ νὰ σὰς προσφέρω τὴν υποστήριξίν μου καὶ πᾶσαν συνδρομήν.

— Εὐχαριστῶ.

— Πρὸ πάντων ἤθελα νὰ σὰς διαβεβαιώσω περὶ τῶν αἰσθημάτων μου πρὸς τὸν ἀτυχῆ φίλον μου καὶ νὰ σὰς εἶπω : Πιστεύω ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Μάξιμος εἶνε ἀθῶς.

— Σὰς εὐχαριστῶ. Ναί, ἔχετε δίκαιον, ὁ υἱός μου εἶνε θῦμα πλάνης ! δολοφόνος !... διὰ νὰ κλέψῃ !... ὁ Μάξιμος... δολοφόνος καὶ κλέπτης !... Ὡ ! αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι ! Ποῦ πρέπει νὰ τρέξω διὰ νὰ ζητήσω τὸ παιδί μου, κύριε μαρκήσιε, καὶ εἶπω εἰς ἐκεῖνον, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβον : « Ἀπατάσθε, κύριοι· ὁ Μάξιμος εἶνε ἀθῶς· ἀποδώσατέ τον εἰς τὴν μητέρα του. »

Ἡ καλλονὴ της ἠκτινοβόλει ἔτι μάλλον ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς της καὶ ὁ Κάρολος δὲν ἔπαυεν ἀποθαυμάζων τὴν ὠραϊοτάτην ταύτην γυναῖκα.

Ἀπεκρίθη λοιπὸν αὐτῇ ἠπιῶς καὶ σείων τὴν κεφαλὴν :

— Δὲν ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως, κυρία·

κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ ὑποταχθῆ τις εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀστυνομίας, ἀκροῦθως δὲ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων.

— Καὶ ὅταν ἀκόμη προέρχονται ἐκ πλάνης;

— Καὶ ὅταν ἀκόμη ἀθῶος συλλαμβάνεται.

— Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε ἄτιμα πράγματα· δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως· καὶ μία μητέρα ἔχει πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῆ ὅταν ἀδίκως συλλαμβάνουν τὸ παιδί της.

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχει ὁ δὲ Μάξιμος δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ἀθῶος, ὁ ὁποῖος συνελήφθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Πρέπει νὰ περιμένῃ κανεὶς, καὶ νὰ βοηθήσῃ μάλιστα τὴν δικαιοσύνην ἵνα ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄλλὰ τί νὰ κάμω λοιπόν;

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, νὰ ἔχετε ὑπομονήν.

— Εἰς ὑμᾶς, κύριε μαρκήσιε, εἶνε εὐκολὸν νὰ ὁμιλήτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ μία μητέρα δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὑπομονήν εἰς παρομοίαν περίστασιν.

— Τὸ γνωρίζω καὶ εὐρίσκω πολὺ φυσικὴν τὴν ἀγανάκτησίν σας, τὴν λύπην σας· ἀλλ' εἴσθε γυνή, εἴσθε μήτηρ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ταράττεσθε κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγήσετε. Εἶμαι ἀνὴρ, κατὰ συνέπειαν δὲ ἔχω περισσοτέρην ἀπὸ ὑμᾶς πείραν εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ διὰ τοῦτο εἶνε δυνατόν νὰ προστατεύσω δεόντως τὰ συμφέροντά σας. Ἀφήσατέ με λοιπόν νὰ σὰς συμβουλευέσω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Πολὺ καλὰ, ἴσως ἔχετε δίκαιον καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Ἄλλὰ τὸ παιδί μου, τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἔχει ἀνάγκην παρηγορίας, καὶ θέλω νὰ τὸ ἴδω· αὐτὸ εἶνε δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ διαφιλονεικήσουν, νομίζω, εἰς μίαν μητέρα.

— Νομίζω καὶ ἐγώ, ὅτι καμμία δυσκολία δὲν ὑπάρχει πρὸς τοῦτο.

— Ὅα μὲ συνοδεύσετε, λοιπόν, κύριε Κάρλο, εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διέταξαν τὴν σύλληψιν τοῦ Μαξίμου;

— Ὅχι, τὰ πράγματα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνουν ἀμέσως· πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσι διατυπώσεις τινές, νὰ ζητηθῶσι μερικαὶ ἀδειαι. Δι' ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμω ἀμέσως σήμερον μερικὰ διαβήματα. Ἔως οὗ γείνουν ταῦτα, εὐαρεστηθῆτε νὰ παραδεχθῆτε τὴν μόνην συμβουλήν, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ σὰς δώσω αὐτὴν τὴν στιγμὴν· περιμείνατε τ' ἀποτελέσματα τῶν πρώτων μου ἐνεργειῶν.

— Ἐμπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό; ἀνεφώνησεν ἡ Νίνα.

— Εἶνε ἀνάγκη· εἴσθε εἰς Παρισίους καὶ ὄχι εἰς Αἴξ. Ἐδῶ ὑπάρχουν νόμοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλει ἕκαστος νὰ συμμορφοῦται.

— Καὶ οἱ νόμοι αὐτοὶ διαχωρίζουν τὴν μητέρα ἀπὸ τὸ παιδί της;

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, ἀγνοεῖτε τὸν κόσμον καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσετε μερικὰ πράγματά του· ἐπι-

στευθῆτε κατ' ὀλοκληρίαν εἰς ἐμέ· ἀφήσατέ με νὰ ἐνεργήσω μόνος· πρέπει νὰ ὑπακούετε τυφλῶς τὰς συμβουλὰς μου.

— Ἔστω, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Νίνα, μὴ θελήσασα νὰ προφέρῃ ἄλλον λόγον.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ ἠγέρθη καὶ ταπεινότερα ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τῆς ὤραιας Μαριῶν, ἧτις ἦτο καταβεβλημένη ἐκ τῆς βαθείας λύπης της, εἶπεν αὐτῇ:

— Πιστεύσατε, κυρία μου, εἰς τὴν εὐλικρινῆ ἀφοσίωσίν μου, εἶπεν· ἀπὸ τῆς παρουσίας στιγμῆς ὅλαι μου αἱ στιγμαὶ θέλουσι ἀφιερῶθαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ υἱοῦ σας καὶ φίλου μου.

Μετὰ τοῦτο ὁ Κάρλος ἀπεσύρθη, χωρὶς νὰ φανῆ ἡ Νίνα ὅτι ἤκουσε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους.

Ὁ μαρκήσιος ἐγκατέλιπε τὸν οἶκον τῆς κυρίας Μαριῶν, ἐκβαλὼν βαθὺν στεναγμόν, οὗτινος ἦν ἀδύνατον νὰ ὀρισθῆ ἡ σημασία. Ἐσπευδε δὲ ν' ἀπομακρυνθῆ.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν καταστάσει ἠλιθιότητος. Ἡ προσβολὴ τῆς συμφορᾶς ἦτο δεινὴ καὶ ἐπληττεν αὐτὴν σκληρότατα. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ ἀμέσως. Τὸ λογικόν της ἦτο τεταραγμένον, αἱ σκέψεις της συνεχέοντο, τὸ πᾶν τῇ ἐφάνετο σκοτεινόν· ἐκινεῖτο ἀσκόπως καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περισυλλάξῃ τι ὀρισμένον ἐν τῇ διανοίᾳ της. Ἡ ὠραία Μαριῶν ἠσθάνετο ὀξὺν πόνον ἐν τῇ καρδίᾳ της· αἱ πρῶται νεανικαὶ της πληγαί, μόλις ἐπουλωθεῖσαι δι' εἰκοσαετοῦς ἡσυχίας, ἠνοίγοντο πάλιν μᾶλλον αἰμάσσουσαι, προστιθέμεναι εἰς τὰς νέας της πληγὰς.

Ἐν τῇ εἰκοσαετεί ταύτῃ περιόδῳ, ἡ κυρία Μαριῶν ἠσθάνθη δύο μεγάλας θλίψεις ὁμοίας φύσεως· τὴν ἀπώλειαν μνηστῆρος καὶ τὴν ἀπώλειαν υἱοῦ. Τοιοῦτοτρόπως εἴκοσιν ἔτη μητρικῆς στοργῆς, θλίψεων, στόνων, δακρύων, ἀναμνήσεων καὶ ἐλπίδων συνετρίβοντο, ἐμηδενίζοντο μετὰξὺ τῶν δύο τούτων καταστροφῶν.

Τὴν πρώτην λύπην διεδέχθη ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ μητρικὴ πίστις, ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα αἰσθητάματα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν τάλαιναν γυναῖκα, πληττομένην καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς ἀμειλίκτου χειρὸς τῆς δυστυχίας.

Ἡ Νίνα, πάντοτε καταβεβλημένη, ἀνήγειρεν ἐπὶ τέλους τὴν κεφαλὴν. Τὸ χάος ἐν τῷ ἔγκεφαλῷ της ἤρχισε νὰ διασκεδάζεται ὀλίγον, καὶ αἱ σκέψεις της καθίσταντο διαυγέστεραι.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου εἰς ἑαυτὴν συνεργομένη, ἐνόησεν ὅλην τὴν φρίκην τῆς θέσεώς της καὶ τότε ἤρξατο κλαίουσα καὶ ψιθυρίζουσα:

— Ἐὰν τὰ ἐγνωρίζεν αὐτός, θὰ τὸν ἔσωζεν! ... Ἄλλ' ὁ ὄρκος μου! ...

* *

Τὸ ἐσπέρας τῆς προτερείας, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν Ἄρικῶν ἀνήγγελλον μετ' ἐκπλήξεως εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεὶλ τὴν σύλληψιν τοῦ

φίλου του, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ, ἀφοῦ ἠσπάσθη τὸν γηραιὸν πάππο της, ἀπεσύρθη ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ Ἀλίκη ἦτο ἐλευθέρᾳ· συναναστροφή δὲν ἐγένετο ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἡ νεανὶς ἦτο εὐτυχής.

Εἰσελθούσα εἰς τὸν θάλαμόν της, οὐτινος τὰ παράθυρα ἔβλεπον πρὸς τὴν ὁδὸν Παυῆν, ἔσπευσε ν' ἀνάψῃ μικρὰν κανδήλαν, ἣν ἐτοποθέτησεν ὑπὸ τι ἐπιπλόν, παρὰ τὸ παράθυρον.

— Ὅα ἔλθῃ ἀπόψε, ἐψιθύρισε μετὰ συγκινησεως.

Ἡ Ἀλίκη ἀνέμενε τὸν μνηστῆρά της, ὅστις τότε, πρώτην φοράν, ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν συνέντευξιν.

Τί ἄρα γε συνέβη; Βεβαίως σπουδαῖόν τι. Μόνον σπουδαῖον, σπουδαιότατον περιστατικὸν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Μαξίμον ἀπὸ τοῦ νὰ σπεύσῃ πλησίον ἐκείνης ἣν ἠγάπα.

Ἡ νεανὶς κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας καὶ οἱ φόβοι της ἠϋξήσαν ἔτι περισσότερο ἐκ τῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν εὐρίσκετο.

Ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως εἶχε παρέλθει πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως ἀνέμενε πάντοτε, μὴ ὑπολογίζουσα τὸν χρόνον, ὅστις παρήρηχετο.

Ἀφῆνης ἀνεσκήρτησεν φωνὴ τις ἐψιθύρισε εἰς τὰ ὠτά της:

— Εἶνε ἀργά, δεσποινίς· ἄς ἀναβῶμεν ἂν μᾶς εὐρουν ἐδῶ! ...

— Ἐχεις δίκαιον, Μαρία,

— Δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον τώρα.

— Τί νὰ συνέβῃ;

— Ἐλθετε, δεσποινίς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντηλάσσοντο ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ μεγάρου, ἐν μικρῷ δωμάτιῳ, συνεχομένῳ μετὰ τῶν μαγειρείων, ἐρήμων κατὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ἐκείνην ὥραν.

Ἐκεῖ ἐγένοντο αἱ συνεντεύξεις τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Ἀλίκης, ὑπὸ τὴν ἐχέμυθον ἐποπτεῖαν τῆς Μαρίας, θαλαμηπόλου τῆς νεανίδος.

Αἱ συνεντεύξεις αὗται δὲν ἐγένοντο καθ' ὀρισμένον χρόνον.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ μόνη προσδιώριζε τὴν ἡμέραν, διότι ἡ ὥρα ἦτο ὀρισμένη. Σημεῖον, ὅπερ ὁ νέος ἔξωθεν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, προανήγγελλε τὴν συνέντευξιν.

Πᾶσαν ἐσπέραν ὁ Μαξίμος διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ Παυῆν, καὶ ὅταν ἔβλεπεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς πεφωτισμένον τὸ δωμάτιον τῆς μνηστῆς του ἀπῆρχετο φαιδρότατος. Τοῦτο ἦν τὸ σημεῖον, ὅπερ ἡ λεπτὴ τῆς Ἀλίκης χεὶρ ἐτοποθέτει, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν μνηστῆρά της ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ παράσχῃ μικρὰν ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Ἡ νεανὶς ἦτο εὐτυχιστάτη πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ὅτε ἔθετε παρὰ τὸ παράθυρον τὴν μικρὰν κανδήλαν.

Ἐμελλε νὰ τὸν ἴδῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας της!

Αἱ εὐτυχεὶς αὗται στιγμαὶ δὲν ἐπανελαμβάνοντο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ἀλλ'

σαν πλήρεις εὐδαιμονίας ὁσάκις συννη-
σαντο οἱ δύο ἐρασταί.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλίκης, Μαρία, τὰ ῥάπα τρυφερώτατα τὴν κυρίαν τῆς, ἥ-
τις οὐδόλως ἔνεκα τούτου ἐδυσκολεύθη ν'
κνοιῆζῃ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ
τῇ ἐμπιστευθῇ τ' ἀπόρρητά τῆς.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μαρία
εἶδε τὴν κανδήλαν καὶ ὑπεμεϊδίασεν.

Τὸ σημεῖον ἦτο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν
του, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος ἔσπευσε νὰ τὸ
ἀποσύρῃ καὶ νὰ καταβιάσῃ τὰ παραπε-
τάσματα τοῦ παραθύρου.

Ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος κατέ-
πεσεν ἀναυδος ἐπὶ τινος ἔδρας, καὶ ἡ Μα-
ρία ἐζήτηε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀλλ' εἰς
μάτην.

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐρωτικῆ λύπη,
ἥτις τῇ ἐπροξένησε μεγίστην θλίψιν.

Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ ἐναν-
τίον τοῦ Μαξίμου δι' ἀπουσίαν, ἥς ἠγνόει
τὴν αἰτίαν, παραδεχομένη μάλιστα ὅτι ὁ
νεανίας ἐξ ἀνωτέρων λόγων, πάντῃ ἀνε-
ξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, ἠναγκάσθη
νὰ ματαιώσῃ τὴν συνέντευξιν.

Ἴσως ἦτο ἀσθενής! Ἴσως ἀπέθανεν!

Τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν πά-
ραυτα ὡς πικροτάτην ἀπέκρουσεν.

Μήπως ἠσθένει ἡ μήτηρ του;

Μήπως ὁ Μαξίμος ἀνεχώρησεν ἐκ Πα-
ρισίων;

Ἀδύνατον, διότι θὰ τὴν προειδοποιεῖ,
Μάτην ἐβασάνισε τὸ πνεῦμά τῆς ἡ δε-
σποινὴς δὲ Λομπρέ· οὐδὲν εὕρισκε, καὶ τοι
ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένη ὅτι σπουδαιο-
τάτη περίστασις ἤτιασε τὴν ἀπουσίαν τοῦ
Μαξίμου.

Τὴν ἐπομένῃν, ὅτε ἡ νεανίς προσῆλθε
παρὰ τῷ πάππῳ τῆς, ὅπως λάβῃ τὸν
καθημερινὸν ἀσπασμόν, ἦτο ὠχροτάτη,
καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, καταβεβλη-
μένα, προέδιδον ὅτι διῆλθε κακὴν νύκτα.

Ὁ γέρον ἐφάνη ἀνήσυχος, ὅταν εἶδε
τὴν Ἀλίκην οὕτω πάσχουσαν.

— Τί ἔχεις, κόρη μου; εἶπεν ὁ γέρον
ἐλκύνων πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐγγόνην του.

— Τίποτε, πάππε μου, ἐκοιμήθην
κακῶς.

— Μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁχι, σὰς βεβαιῶ.

— Δὲν με ἀπατᾷς;

— Ἀλλ' ὄχι, σὰς λέγω.

— Λοιπὸν ἀναπαύσου, κόρη μου, θέλω
νὰ εἶσαι ὠραία ἀπόψε εἰς τὸν χορόν.

— Πολὺ καλὰ, πάππε μου.

Βεβαίως· ἤθελε νὰ εἶνε ὠραία εἰς τὸν
χορόν, διότι ἀναμφιβόλως θὰ τὸν ἐβλεπε·
θὰ ἤρχετο εἰς τὸν χορόν.

Τὸν καυμένον τὸν πάππον, πόσον τὸν
ἠπάτα!

Ὀλην τὴν ἡμέραν ἡ Ἀλίκη ἔμεινεν
ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ ταύτῃ ὁ χρόνος τῇ ἐ-
φάνῃ βραδύτατος. Πυρετῶδῶς ἀνέμενε
τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἠθελον φθάσει οἱ
πρῶτοι κεκλημένοι, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ Μά-
ξιμος θὰ ἦτο μεταξὺ αὐτῶν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Εἰς τὸ ΠΡΟΕΧΕΣ:

ΝΑ ΓΙΝῆΣ ΑἘΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

ὑπὸ Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου

IOANNOY PILEPEN

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΥΝΑΡΔΟΣ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Γυνάρδου, νυμ-
φευθέντες ἐξ ἔρωτος, ἐπόθουν περιπαθῶς
υἰόν, ὡσεὶ δ' ἐπισπεῦδον τὴν ἐκπλήρωσιν
τῶν ἐπιθυμιῶν των τὸ τόσον περιπόθητον
τοῦτο ὄν, προῶρως ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον
καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον μὲν τῆς μητρός
του, τὴν δι' ἀπαγχονισμοῦ δὲ αὐτοχει-
ρίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μὴ ὑποφέροντος
τὴν στέρησιν τῆς συζύγου του.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Κωνσταντίνου
Γυνάρδου εἶνε παραδειγματικὴ μὲν, ἀλλὰ
δυστυχῆς. Διῆλθε τὸν χρόνον τῆς θεολο-
γικῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἐνεγράφη, αἰωνίως
τιμωρούμενος ἀδίκως, δεχόμενος κτυπή-
ματα προωρισμένα κατ' ἄλλων καὶ ἀσθε-
νῶν τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων. Ἐπερά-
τωσεν οὕτω τὰς σπουδὰς του θεωρούμενος
ὑπ' ὄλων ὡς ὑποκριτῆς καὶ φιλάργυρος.
Κατὰ τὰς διδακτορικὰς του ἐξετάσεις, θε-
λήσας νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν λατινικὴν τὸ
θέμα, τὸ δοθὲν τῷ συντρόφῳ του, ἵνα βο-
ηθῆσῃ αὐτόν, κατηγορήθη ὅτι τὸ ἀντέ-
γραψε καὶ οὕτω αὐτὸς μὲν ἀπεκλείσθη,
ὁ δὲ σύντροφός του ἠρίστευσεν.

Ἐνεκα τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου του
δυστυχιῶν τούτων ἔκρινον ὡς διεστραμμέ-
νην καὶ κοινὴν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ
Κωνσταντίνος Γυνάρδος ἦτο ψυχὴ ἀρίστη
καὶ ὑποθέτων ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἀμοι-
βὴ τῆς ἀρετῆς, ἀπεφάσισε νὰ καταβάλλῃ
τὴν κακοτυχίαν του διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς ἐμπορικὸν κατὰστη-
μα, ὅπερ ἐκάθη τὴν ἐπιούσαν.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς πυρκαϊᾶς ἰδὼν τὸν
κύριόν του κατατεθλιμμένον, ἐρρίφθη ἐντὸς
τῶν φλογῶν, ὅπως σώσῃ τὸ ταμεῖον.

Τὰς τρίχας ἔχων περικαυμένας, τὰ μέ-
λη κεκαλυμμένα ὑπὸ πληγῶν, κατῶρθω-
σε, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ θραύσῃ
τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ νὰ ἐξάξῃ πάσας
τὰς ἀξίας. Ἀλλὰ τὸ πῦρ τὰς ἀφήρησεν
ἐκ τῶν χειρῶν του. Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν ἐκ
τῆς καμίνου ἐκείνης, συνελήφθη ὑπὸ χω-
ροφυλάκων, καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν κατε-
δικάζετο εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν, διότι ἐπε-
χείρησεν ἐν μέσῳ πυρκαϊᾶς νὰ οἰκειοποιηθῇ
περιουσίαν, προσποιούμενος ὅτι σώζει αὐ-
τὴν, ἐνῶ οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον, ὡς εὐ-
ρισκομένη ἐντὸς χρηματοκιβωτίου ἀλεξι-
πύρου.

Στάσεως δὲ ἐπισυμβάσης ἐν τῇ κεντρι-
κῇ φυλακῇ, ἐν ἣ εὕρισκετο, καὶ θελήσας νὰ
βοηθῆσῃ φύλακα, προσβληθέντα ὑπὸ τῶν
στασιαστῶν, τὸν ὑπεσκέλιεσ καὶ κατέστη
οὕτω αἰτία νὰ φονεωθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Παρευθὺς ἐστάλη δι' εἰκοσιν ἔτη εἰς τὴν
νῆσον τῆς Καγένης.

Ἴσχυρός καὶ ἔχων τὸ μέτωπον ἀγνόν,

ὡς ἐκ τῆς ἀθωότητός του, ἐδραπέτευσε
καὶ ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν ὑπ' ἄλλο ὄ-
νομα, ὑπέθεσεν ὅτι εἶχεν ἐξιχνιάσῃ τὸ πε-
πρωμένον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ
τὸ καλόν.

Ἡμέραν τινὰ πανηγύρεως, βλέπει ἄ-
μαζαν παρὰ τὸ χεῖλος τᾶφρου τινὸς κιν-
δυνεύουσαν νὰ κατασυντριβῇ ἐντὸς αὐ-
τῆς, ὡς ἀφηνιάσαντος τοῦ ἵππου. Ρίπτει-
ται ἀμέσως κατὰ τοῦ ἵππου, ὃν ἀρπάζει
ἐκ τῆς κεφαλῆς, καὶ ναὶ μὲν στραγγαλίζει
τὴν χεῖρα, συντριβεὶ τὸ γόνυ καὶ θραύει
μίαν πλευρὰν του, ἀλλ' ἐν τούτοις κα-
ταρθοὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀφρευκτον πτώ-
σιν. Μόνον τὸ ζῶον, παλινδρομήσαν, ἐρ-
ρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ κατε-
πάτησεν ἕνα γέροντα, δύο γυναῖκας καὶ
τρία παιδιά. Ἐν τῇ ἀμάξῃ οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Ἀπογοητευμένος τὴν φορὰν ταύτην
ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων, ὁ Κωνσταντῖ-
νος Γυνάρδος ἀπεφάσισε νὰ πράττῃ τὸ κα-
λὸν ταπεινῶς καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς
τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀφανῶν πτωχῶν.

Ἀλλὰ τὸ χρῆμα, ὅπερ ἔφερον εἰς πτω-
χὰς οἰκοκυράς, ἐξωδευετο ὑπὸ τῶν συζύ-
γων των εἰς τὸ καπηλεῖον· τὰ φορέματα,
ἄτινα εἰς πτωχοὺς ἐργάτας διένεμεν, ἐγί-
νοντο αἰτία πλειότερον νὰ ὑποφέρωσιν οὐ-
τοι· κύων ἀδέσποτος, ὃν περισυνήγαγε
καὶ περιποιήθη, μετέδωκε τὴν λύσσαν εἰς
ἐξ πρόσωπα τῆς συνοικίας, καὶ τέλος, ὁ
στρατιωτικὸς ἀντικαταστάτης, ὃν διὰ
τινα πτωχὸν ἐπλήρωσεν, ἐπώλησεν εἰς τὸν
ἐχθρὸν τὰς κλειδάς ὄχυροῦ φρουρίου.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἐσκέφθη
τότε ὅτι τὰ χρῆματα μάλλον κακὸν ἢ κα-
λὸν προξενούσι καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτε-
ρον ἀντὶ νὰ διασκορπίζῃ τὴν φιλανθρω-
πίαν του νὰ τὴν συγκεντρώσῃ ἐφ' ἐνός καὶ
μόνου ὄντος.

Προσέλαβε λοιπὸν νέαν τινὰ ὄρφανὴν,
οὐδόλως μὲν ὠραίαν, ἀλλὰ κεκοσμημένην
ὑπὸ τῶν σπανιωτέρων χαρακτηριστικῶν
καὶ ἦν ἀνέθρεψε μεθ' ὅλης τῆς τρυφερό-
τητος πατρὸς.

Ἀλλὰ φεῦ! ἦτο τόσον καλός, τόσον
ἀφοσιωμένος, τόσον ἀγαπητός δι' αὐτὴν,
ὥστε ἐσπέραν τινὰ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας
του καὶ τῷ ἐξεμυστηρέυθη ὅτι τὸν ἠγά-
πα. Οὗτος προσεπάθησε τότε νὰ τὴν κά-
μῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πάντοτε τὴν εἶχε με-
ταχειρισθῇ ὡς θυγατέρα του καὶ ὅτι ἂν
ὑπεχώρῃ εἰς τὸν πειρασμόν, εἰς ὃν αὕτη
τὸν ὄθει, θὰ ἐπιστεῖετο ἔνοχος ἐγκλήμα-
τος. Τῇ κατέδειξεν ὅτι κακῶς ὑπέλαθεν
ὡς ἔρωτα τὴν ἐνδειξίν των πατρικῶν πρὸς
αὐτὴν αἰσθημάτων του καὶ ἐκτὸς τούτου
τῇ ὑποσχέθη ὅτι θὰ ὑπήκουεν εἰς τὴν φω-
νὴν ταύτην τῆς φύσεως, ζητῶν δι' αὐτὴν
τὸ ταχύτερον σύζυγον ἄξιον αὐτῆς.

Τῇ ἐπαύριον τὴν εὖρε κειμένην πρὸ τῆς
θύρας του μετ' ἐγχειρίδιον ἐν τῇ καρδίᾳ.

Παρευθὺς ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος ἀ-
πεφάσισεν, ἵνα τοῦ λοιποῦ, ἀντὶ νὰ πράττῃ
τὸ καλὸν ἀρκεῖται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακόν.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἐτέθη ὑπὸ τῆς τύ-
χης ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐγκλήματος, ὅπερ εἰς
τῶν φίλων του ἔμελλε νὰ πράξῃ.

Καὶ θὰ ἠδύνατο μὲν νὰ τὸν καταγγεῖλῃ

εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ προὔτιμα μᾶλλον νὰ προσπαθῆσιν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἔγκλημα, χωρὶς νὰ καταστρέψῃ τὸν ἐγκληματιάν. Ἀνεμίχθη λοιπὸν στενωτάτα εἰς τὴν προπαρασκευαζομένην πρᾶξιν, ἐπεχείρησε νὰ ἐπιληφθῇ παντὸς τοῦ μίτου αὐτῆς καὶ περιέμενε τὴν προσδιωρισμένην στιγμήν, ἵνα ματαιώσῃ τὰ πάντα συμβιβάζων αὐτά. Ἄλλ' ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος, ὅστις ἔμελλε νὰ διεξαγάγῃ αὐτήν, τόσον πολμηρὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἐφάνη, καὶ τόσον ὠραῖα διεξήγαγεν αὐτήν, ὥστε τὸ ἔγκλημα ἐτελέσθη, ὁ ἐγκληματίας ἐσώθη καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος συνελήφθη.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου ἦτο ἀριστούργημα λογικῆς.

Ἀνέφερον ὀλόκληρον τὸν βίον τοῦ κατηγορουμένου, τὴν κακίστην διαγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, τὰς ποινὰς του, τὴν ἀποβολὴν του ἐκ τῶν ἐξετάσεων, τὸ θράσος τῆς πρώτης πρὸς κλοπὴν ἀποπειράς του, τὴν συνενοχὴν του ἐν τῇ στάσει τῆς φυλακῆς, τὴν δραπετεύσιν του ἐκ Καγένης, τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Γαλλίαν ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα. Ἀπὸ τῆς περιόδου δὲ ταύτης ἰδίως ἀνάχωρῶν ὁ ρήτωρ ἔθιξε τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δικανικῆς εὐγλωττίας.

Ἐστιγμάτισε τὸν ὑποκριτὴν τοῦτον τῆς ἀγαθότητος, τὸν διαφθορέα τοῦτον ἐντίμων ἀνδρογόνων, ὅστις, ἵνα ἐπιτύχουν οἱ καταχθόνιοι σκοποὶ του, ἔπεμπε τοὺς συζύγους νὰ πίνωσι τὰ χρήματά των εἰς τὸ καπηλεῖον, τὸν ψευδῆ τοῦτον ἐκτελεστήν τοῦ καλοῦ, ὅστις ἐζήτει διὰ δῶρων ἐπιβλαβῶν ν' ἀποκτήσῃ δημοτικότητα, τὸ τέρας τοῦτο, τὸ κρυπτόμενον ὑπὸ μανδύαν φιλανθρώπου.

Ἀνέφερε μετὰ φρίκης τὴν διαβολικὴν μοχθηρίαν τοῦ θηρίου τοῦτου, ὅπερ συνήθροζε λυσσαλέους κύνες, ἵνα τοὺς ἀπολύσῃ κατὰ τοῦ κόσμου τοῦ δαίμονος τοῦτου τοῦ ἀγαπῶντος τὸ κακὸν διὰ τὸ κακόν, ὅστις ἐκινδύνευε ν' ἀκρωτηριασθῇ σταματῶν ἵππον ἀφηνιάσαντα καὶ διατί; Μόνον καὶ μόνον ἵνα ἔχῃ τὴν ἀρρητον εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἴδῃ πίπτοντα ἐπὶ τοῦ πλήθους καὶ καταπατοῦντα γέροντας, γυναῖκας καὶ παιδιὰ.

Βεβαίως ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς ἦτο ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ ἐπιχειρήσῃ. Προσέθηκεν ὅτι εἶχε μυρίους λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦτο συνέννοχος τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ὃν ἠγόρασε ἵνα προδώσῃ τὴν Γαλλίαν.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν ὀφρανήν ἐκείνην, ἣν εἶχεν ἀναθρέψῃ, καὶ ἣτις εὐρέθη νεκρὰ πρῶτα ἢνὰ πρὸ τῆς θύρας του, τίς ἕτερος ἢ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ τὴν εἶχε δολοφονήσῃ;

Ὁ φόνος οὗτος ἦτο βεβαίως ὁ αἰματηρὸς ἐπίλογος ἐνὸς τῶν ἀρρήτων ἐκείνων δραμάτων, ὧν τὸ κύριον αἷτιον εἶνε ἡ αἰσχύνῃ ἢ ἡ κραιπάλη, καὶ ὧν τὸν καλύπτοντα βόρβορον μόλις τολμᾷ τις νὰ κινή.

Μετὰ τόσα δὲ κατορθώματα οὐδεμία ἀνάγκη ἦτο νὰ δυσκολευθῇ διὰ τὸ προκείμενον τελευταῖον ἔγκλημα.

Ἐνταῦθα, παρὰ τὰς ἀνοήτους ἀρνήσεις τοῦ κατηγορουμένου, ὑπῆρχεν ἐνέργεια ἀπόλυτος. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταδικάσῃτε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μετ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου. Θὰ ἐτιμωρεῖτο, ἐστὲ βέβαιοι, δικαίως καὶ ὄχι πολὺ αὐστηρῶς. Ἐχετε νὰ κάμῃτε ὄχι μόνον μετ' ἐγὼν ἐγκληματιάν, ἀλλὰ μετ' ἐκ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων πνευματῶν, μετ' ἐκ τῶν τεράτων ἐκείνων τῆς κακεντρέχειας καὶ τῆς ὑποκρισίας, ἅτινα ὠθοῦσι τὸν ἄνθρωπον ν' ἀμφιβάλλῃ σχεδὸν περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ν' ἀπελπίζεται περὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Μετὰ τοιαύτην ὁμιλίαν, ὁ δικηγόρος τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου δὲν ἠδύνατο ἢ τὴν μωρίαν νὰ δι'εσχυρισθῇ ὑπὲρ τοῦ πελάτου του. Ὁμίλησε περὶ τῶν παθολογικῶν περιπτώσεων, παρέστησε τὸν πελάτην του ὡς μονομανῆ, ὡς ἀνεύθυνον καὶ συνεπέρανε λέγων, ὅτι τοιαῦται ἀνωμαλῖαι τῆς φύσεως ὑπηρετοῦνται μᾶλλον ἐν Χάρεντων ἢ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ροκέττας.

Ὁ Κωνσταντῖνος Γυνάρδος κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἄνδρες ἐνάρετοι, οὗς ἡ ἀπέχθεια τοῦ μίσους καθιστῶσιν ἀγρίους, κατελήφθησαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐφώνησαν: «Εὖγε».

Ὁ θάνατος τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου ὑπῆρξεν ὡς ἡ παιδικὴ του ἡλικία παραδειγματική, ἀλλὰ δυστυχῆς. Ἀνῆλθεν ἄφοβος ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, μετὰ γαλήνης μάρτυρος, ὃν ἅπας ὁ κόσμος ὑπέλαθεν ὡς κακοῦργον.

Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, γνωρίζων ὅτι ὁ δῆμιος ἦτο ἄπορος καὶ πατὴρ οἰκογενεῖας, ἠδέως τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τῷ κατέλιπε πᾶσαν τὴν περιουσίαν του μετὰ τῆς δὲ χάριτος εἶπε τοῦτο, ὥστε ὁ δῆμιος, οἰνοῖ ἀμιλλώμενος κατὰ τὴν γενναϊότητα πρὸς τὸν εὐεργέτην του, τρεῖς ἀνεθίβασε καὶ κατεβίβασε τὴν μάχαιραν, ἵνα κόψῃ τὸν λαιμὸν του!

Τρεῖς μῆνας ἀργότερον, φίλος τις τοῦ Κωνσταντίνου Γυνάρδου, ἐπιστρέψας ἐκ μακροῦ ταξιδίου, καὶ μαθὼν τὸ λυπηρὸν συμβᾶν τοῦ ἐντίμου ἐκείνου ἀνθρώπου, οὕτινος μόνος αὐτὸς ἐγνώριζε τὴν ἀξίαν, ἠγόρασε τόπον καὶ παρήγγειλε μνημεῖον ἐκ μαρμάρου, ἐφ' οὗ ἔγραψεν ἐπίγραμμα εἰς τὸν φίλον του. Ἄλλὰ τὴν ἐπομένην ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας.

Οὐδὲν ἦττον, ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα ἐπροπληρώθησαν, ὁ λαιμοτομηθεὶς ἔσχε τὸ μνημεῖόν του. Ἄλλ' ὁ ἐργάτης, κακῶς ἀναγνώσας τὴν ἐπιγραφὴν, κατὰ λάθος ἠλάξεν ἕν γράμμα.

Καὶ οὕτω ὁ δυστυχῆς «ἄνθρωπος τοῦ καλοῦ» (homme de bien), ὡς ἔγραψεν ὁ φίλος του, παραγνωρισθεὶς ζῶν, κεῖται μετὰ θάνατον ὑπὸ τὴν ἐξῆς κατὰ τύχην ἐπιγραφὴν:

Ἐνθάδε κεῖται Κωνσταντῖνος Γυνάρδος
ἄνθρωπος τοῦ μηδενός (homme de rien)
Κ. Σ. Σ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πηλοῦνται τὰ βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὶ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]
«Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραγ. 2 [2,20]
«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
«Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
«Περιοδία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν,..... Δρ. 1,70 (2)
«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
«Τυχαῖον Συμβᾶν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)
«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)
«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐρασμοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμιθ. Δρ. 3,25 (3,75)
«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, Δραγ. 3 (3,40)
«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)
«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)
«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)
«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραγ. 2,50 (2,70)
«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη..... Δραγ. 3 (3,20)
«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) Δραγ. 3,50 (3,70)
«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλῆ. Δρ. 3 (3,30)
«Λέων Δεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις I. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
«Τὰ Δύο Ἄγκυρα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]
«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λεπ. 60 (70)
«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου I. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
«Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)